

Gustavo Dudamel, director
Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks
(Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera)

10

DIMECRES, 9 D'ABRIL DE 2014. 20.30 h

—
Sala de Concerts

Durant l'acomodació del públic es projectarà l'obra *Dependència mútua*
d'Eulàlia Valldosera, artista plàstica convidada de la temporada 2013-14.

I

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Simfonia núm. 6, en Fa major, op. 68, "Pastoral"

40'

Allegro ma non troppo

(Despertar de sentiments plaents en arribar al camp)

Andante molto mosso

(Escena vora el rierol)

Allegro

(Alegre aplec de camperols)

Allegro

(Tempesta)

Allegretto

(Cant pastoral. Acció de gràcies després de la tempesta)

II

Igor Stravinsky (1882-1971)

La consagració de la primavera

33'

Part I. Adoració de la Terra

Introducció

Els auguris de la primavera (Danses de les adolescents)

Joc del rapte

Rondes primaverals

Jocs de les tribus rivals

Processó del savi

El savi

Dansa de la Terra

Part II. El sacrifici

Introducció

Cercles misteriosos de les adolescents

Glorificació de l'elegida

Evocació dels ancestres

Acció ritual dels ancestres

Dansa del sacrifici (L'elegida)

Catalunya Música emet en directe aquest concert.

Per tornar-lo a escoltar, consulteu la programació a www.catmusica.cat

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Almirall, S.A. — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Basi, S.A. — Coca-Cola — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Deloitte — Esteve — Fundació Antiques Caixes Catalanes — Fluidra, S.A. — Fundació Castell de Peralada — Fundació Puigvert — Hoteles Catalonia — HP — Loteria de Catalunya — Memora — Nestlé España, S.A. — Quadis — Reial Automòbil Club de Catalunya — Roca Junyent, S.L.P. — Selmar, S.A.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenes d'Honor

Comentari del programa

Que la naturalesa hagi estat motiu d'inspiració d'artistes no és cap secret; el fet rellevant són els resultats tan distints que se'n poden produir. Entre l'estrena de la *Pastoral* i la *Consagració* hi ha més d'un segle, en el qual aquesta naturalesa es va poder reconfigurar de beata a pagana; de melòdica a rítmica; de sentimental a racional.

La *Pastoral* està guiada pel que el seu compositor suggeria: permetre als oients descobrir-hi les situacions per si mateixos i que la seva intenció era més aviat una qüestió de sentiments que no pas de pintura sonora; en definitiva, reconstruir les emocions –tempesta inclosa– i suscitar el plaer de la vida al camp. Amb aquesta obra l'heroi de les batalles contra el destí acaba en una Arcàdia feliç que, tal com va afirmar Berlioz, sembla pintada per Poussin però dibuixada per Miquel Àngel. Per a molts és la simfonia “més bonica”, i els primers compassos són capaços de resumir-la, de la mateixa manera que els propis de la *Consagració* ho fan semblantment per col·locar-nos en el cercle del que és ignot. D'on prové aquest so i quin espectre invoca el fagot sobreagut? Stravinsky era conscient del desig per la provocació: “els vells savis, asseguts en cercle, observen una noia que balla fins a la mort. La sacrifiquen per propiciar el déu de la primavera”. Aquest poder diví demanava melodies simples, dissonàncies punxants i textures sonores aspres, però la naturalesa, ja se sap, s'expressa amb patrons, amb cicles i repeticions, és a dir, amb ritmes elementals. Amb una irregularitat excitant els accents es van succeint en un aparent caos aritmètic de pulsacions. El resultat? Un garbuix, un pandemòni, un escàndol que no va trigar a esdevenir triomf quan Stravinsky va sortir a col·libè en la versió de concert del 1914.

Malgrat la distància que hi ha entre “contemplar” i “conjurar” la naturalesa, hi ha un element unificador: l'ésser humà. Allà, camperols rousseauians, rústecs, porucs o agraïts; aquí, bàrbars, ja siguin vells savis o verges ingènues. Tots dos grups celebren la naturalesa sabent que té els seus propis designis, però no pas per això renuncien a simbolitzar-la, sigui amb himne o bé pregària; o ritus i dansa orgiàstica. Però més enllà del que vulguin representar, la forma sonora d'ambdues peces és el símbol veritable que a molts de nosaltres –urbans i descreguts, contempladors del món natural en format 16:9– ens deixa corpresos de debò. Encara avui.

Carlos Calderón Urreiztieta, doctor en humanitats, músic i historiador

Discografia

Ludwig van Beethoven: *Simfonia núm. 6, en Fa major, op. 68, "Pastoral"*

Orquestra Filharmònica de Viena. Wilhelm Furtwängler, director. EMI.

Orquestra del Concertgebouw. Erich Kleiber, director. Decca.

Orquestra de Cleveland. Georges Szell, director. Sony.

Orquestra de Cambra d'Europa. Nikolaus Harnoncourt, director. Teldec.

Orquestra Filharmònica de Viena. Karl Böhm, director.
Deutsche Grammophon.

Orquestra Simfònica Columbia. Bruno Walter, director. Sony.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Claudio Abbado, director.
Deutsche Grammophon.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Herbert von Karajan, director.
Deutsche Grammophon.

Orchestre Révolutionnaire et Romantique. John Eliot Gardiner, director.
Archiv Produktion.

Orquestra del Segle XVIII. Frans Brüggen, director. Glossa.

Igor Stravinsky: *La consagració de la primavera*

Orquestra Simfònica Simón Bolívar de Venezuela. Gustavo Dudamel, director.
Deutsche Grammophon.

Orquestra Simfònica Columbia. Igor Stravinsky, director. Sony.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Simon Rattle, director. EMI.

Orquestra de Cleveland. Pierre Boulez, director. Deutsche Grammophon.

Orquestra Simfònica de Boston. Pierre Monteux, director. RCA.

Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Esa-Pekka Salonen, director.
Deutsche Grammophon.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Leonard Bernstein, director. Sony.

Orquestra Filharmònica de Londres. Bernard Haitink, director. Philips.

Orquestra Simfònica de Chicago. Georg Solti, director. Decca.

Orquestra Filharmònica Txeca. Karel Ancerl, director. Supraphon.

Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

Pots escoltar alguna de les peces aquí.

FEM SENTIR LA NOSTRA VEU ARREU

FES-TE SOCI DE L'ORFEÓ CATALÀ

Pertànyer a l'Orfeó Català és formar part d'un dels símbols més vius de la cultura catalana. Fes-te soci de l'Orfeó Català i comparteix els seus valors fundacionals d'excel·lència, participació, compromís social i catalanitat. Contribuiràs a la difusió de la música i la promoció del nostre patrimoni a través del Palau de la Música Catalana, la seva seu.

**JOAN MARAGALL, ÀNGEL GUIMERÀ, NARCÍS OLLER,
FREDERIC MOMPOU... TAMBÉ VAN SER-NE.**

Quota anual: 60 euros
Posa't en contacte amb nosaltres
i rebràs més informació:

Palau de la Música, 4-6
Tel.: 93 295 72 00
Socis.orfeocatala@palaumusica.cat
www.orfeocatala.cat

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Biografies

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks

Fundada per Eugen Jochum el 1949, gaudeix de renom internacional gràcies a tots els seus destacats directors i a la versatilitat i el nivell artístic de cadascun dels músics que la integren.

El seu ampli repertori posa un èmfasi especial en la música contemporània, amb el cicle Musica Viva, creat el 1945. Així, el públic muniquès ha estat testimoni d'interpretacions llegendàries, sovint amb el compositor al podi (Stravinsky, Milhaud, Hindemith, Boulez, Stockhausen, Kagel, Berio i Eötvös). Els darrers temps també ha ofert noves aproximacions a la música antiga, col·laborant amb importants especialistes, com Hengelbrock, Harnoncourt o Koopman.

Molts directors famosos, com Erich i Carlos Kleiber, Charles Munch, Ferenc Fricsay, Otto Klemperer, Sir Georg Solti, Carlo M. Giulini, Leonard Bernstein i Kurt Sanderling, han deixat petjada en l'orquestra. Avui, Riccardo Muti, Esa-Pekka Salonen, Franz Welser-Möst, Daniel Harding i Andris Nelsons en són convidats habituals.

A més d'oferir concerts a Munic, du a terme llargues gires, que l'han portat per tot Europa, Àsia, Amèrica del Nord i del Sud. Des del 2004 és també l'orquestra en residència del Festival de Pasqua de Lucerna. Les seves activitats inclouen la promoció de joves músics amb el Concurs ARD, acompanyant els participants en les fases finals i en el concert de cloenda. Des del 2001, l'Acadèmia de l'Orquestra estableix un pont entre la formació i la carrera professional.

La seva història està molt vinculada als directors titulars. Eugen Jochum va liderar l'orquestra durant onze anys (1949-1960) i fou l'artífex de la seva fama mundial amb les primeres gires a l'estranger. El públic de Munic ha d'agrair-li les incomparables interpretacions de les simfonies de Bruckner.

Rafael Kubelík, director durant divuit anys (1961-1979), amplià el repertori amb compositors com Smetana, Janáček i Dvořák, a més de dirigir el primer cicle Mahler amb una orquestra alemanya. Després de la mort inesperada de K. Kondraixin, l'orquestra contractà Sir Colin Davis –gran especialista en Berlioz i intèrpret excel·lent dels clàssics vienesos i de la música anglesa– com a director principal (1983-1992). Del 1993 al 2002 Lorin Maazel establí nous estils de programació, amb cicles dedicats a Beethoven, Brahms, Bruckner, Schubert i Mahler.

El 2003 va començar una etapa nova i fascinant amb el nomenament de Mariss Jansons, favorit per unanimitat dels músics, que en poc temps va crear una atmosfera del més alt nivell artístic i emocional, clau del seu èxit extraordinari en concerts, gires i enregistraments.

Des del 2009 l'orquestra enregistra per a la seva pròpia discogràfica, BR-Klassik. Figura entre les deu millors orquestres del món, segons diverses revistes especialitzades: el 2008 la revista anglesa «Gramophone» li atorgava el sisè lloc del rànquing i el 2010 la revista japonesa «Mostly Classic» la situava en el quart lloc.

Gustavo Dudamel, director

La seva manera apassionada de dirigir continua inspirant el públic de tot el món i de totes les edats. Actualment és director musical de l'Orquestra Simfònica Simón Bolívar de Veneçuela i de la Filharmònica de Los Angeles. Malgrat que el seu compromís amb aquests càrrecs li ocupa la major part de l'agenda anual, Dudamel dirigeix també com a convidat algunes de les institucions més importants del món (aquesta temporada, les filharmòniques de Viena i Berlín, una gira amb La Scala en òpera i concert pel Japó, la Filharmònica de Nova York, Filharmònica de Munic, Philharmonia de Londres, Simfònica de Bamberg i Simfònica de Göteborg).

En la seva quinzena temporada com a director musical, Dudamel continua liderant l'Orquestra Simfònica Simón Bolívar tant al seu país, Veneçuela, com en gira. Començant amb una producció de *Tannhäuser* a l'Òpera de Bogotà i seguint amb una residència al Festival de Salzburg, la Simón Bolívar actuarà a París i a l'Orient Mitjà abans de viatjar a Califòrnia per a una residència i compartir concerts amb Filharmònica de Los Angeles.

Gustavo Dudamel compleix la seva cinquena temporada com a director musical de la Filharmònica de Los Angeles, amb la qual ha ampliat el contracte fins a la temporada 2018-19. Sota el seu lideratge, la Filharmònica de Los Angeles ha diversificat l'activitat amb nous projectes, com la Jove Orquestra de Los Angeles, per apropar la música als nens de les comunitats desfavorides de Los Angeles, sota la influència del reeixit Sistema de Veneçuela.

A la Filharmònica de Los Angeles, Dudamel no cerca només satisfer el públic, sinó també la profunditat del repertori interpretat. Els programes de la temporada 2013-14 inclouen onze estrenes mundials i tretze encàrrecs, representacions d'*Aida* i el *Requiem* de Verdi i una gira per set ciutats nord-americanes el mes de març de 2014. La temporada acabarà amb una representació escenificada de *Così fan tutte* amb escenografia de l'arquitecte Zaha Hadid, que inicia un projecte de la trilogia Mozart-Da Ponte en tres anys consecutius.

Com a artista en exclusiva de Deutsche Grammophon des del 2005, acumula nombrosos discos amb aquest segell, a més de molts DVD que capten alguns dels moments més significants de la seva carrera musical.

Gustavo Dudamel va néixer el 1981 a Barquisimeto (Veneçuela). Amb la seva primerenca experiència musical va forjar el seu compromís amb la música com a mitjà per al canvi social. El 2012, Gustavo i Eloísa Dudamel van fundar la Fundació Dudamel, dedicada a estendre l'educació musical i la justícia social arreu del món.

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks

Violi I

Radoslaw Szulc
Anton Barachovsky
Florian Sonnleitner
Tobias Steymans
Jürgen Besig
Bernd Herber
Michael Christians
Peter Riehm
Corinna Clauser-Falk
Franz Scheuerer
Michael Friedrich
Andrea Karpinski
Daniel Nodel
Marije Grevink
Nicola Birkhan
Karin Löffler
Anne Schoenholtz
Daniela Jung

Violi II

Korbinian Altenberger
Heather Cottrell
Yi Li
Wolfgang Gieron
Andreas Wohlmacher
Angela Koeppen
Nicolaus Richter de Vroe
Leopold Lercher
Key-Thomas Märkl
Bettina Bernklau
Valérie Gillard
Stephan Hoever
David van Dijk
Susanna Pietsch
Celina Bäumer

Viola

Hermann Menninghaus
Wen Xiao Zheng
Benedict Hames
Andreas Marschik
Andreas Muck
Anja Kreynacke
Mathias Schessl
Inka Ameln
Klaus-Peter Werani

Christiane Hörr
Veronique Bastian
Benedikt Schneider

Violoncel

Sebastian Klinger
Hanno Simons
Stefan Trauer
Eva-Christiane
Lassmann
Jan Mischlich-Andresen
Uta Zenke
Jaka Stadler
Frederike Jehkul-Sadler
Samuel Lutzker

Contrabaix

Heinrich Braun
Philipp Stubenrauch
Otmar Kopold
Alexandra Scott
Karl Wagner
Frank Reinecke
Piotr Stefaniak
Teja Andresen

Flauta

Philippe Boucly
Henrik Wiese
Petra Schiessel
Natalie Schwaabe
Ivanna Ternay

Oboè

Stefan Schilli
Ramón Ortega Quero
Marie-Lise Schüpbach
Dieter Salewski
Tobias Vogelmann

Clarinet

Stefan Schilling
Christopher Corbett
Werner Mittelbach
Bettina Faiss
Heinrich Treydte

Fagot

Eberhard Marschall
Marco Postinghel
Wolfgang Piesk
Rainer Seidel
Susanne Sonntag

Trompa

Eric Terwilliger
Carsten Carey Duffin
Ursula Kepser
Thomas Ruh
Ralf Springmann
Norbert Dausacker
Francois Bastian

Trompeta

Hannes Läubin
Martin Angerer
Wolfgang Läubin
Thomas Kiechle
Herbert Zimmermann

Trombó

Hansjörg Profanter
Thomas Horch
Uwe Schrodi
Richard Meyer
Joseph Bastian

Tuba

Stefan Tischler

Timbal

Stefan Reuter
Raymond Curfs

Percussió

Markus Steckeler
Guido Marggrander
Christian Pilz

Eulàlia Valldosera

Artista plàstica 2013-2014

Palau de la Música Catalana

Complementàriament al programa de mà d'aquesta nit, es pot adquirir una obra original seriada d'Eulàlia Valldosera, disponible al Foyer i a la Botiga del Palau.
Preu: 20 €. Edició limitada de 50 exemplars.

Dependència mútua 2009

Projecció de l'obra durant l'acomodació del públic.

Videoacció, videodocumental i fotografies.

Eulàlia Valldosera, una de les artistes catalanes més internacionals, recorre per primera vegada a la projecció monocal per elaborar una acció esdevinguda al Museu Arqueològic de Nàpols, on veiem la dona de la neteja de la seva galerista netejant l'estàtua d'un emperador romà, i doncs, tocant un objecte de culte custodiat en un dels temples hegemònics de l'art d'aquell país.

“D'origen ucraïnès, com moltes de les noies que netegen cases de la classe benestant del sud d'Itàlia, converteixo aquesta dona “sense papers” en el meu àlter ego. La superba figura masculina se sotmet als moviments mecànics d'algú sense veu. A mesura que avança l'acció, suren els fantasmes de la libido femenina”, explica Valldosera.

Entre la dona de la neteja i l'objecte exposat hi ha un objecte: un drap... El drap és la metàfora de la pantalla o del llenç per mitjà del qual els artistes recollim i emetem missatges del col·lectiu imaginari. Metàfora també del mantell o el vel ritual, símbol de la unió carnal, apareix cobrint el rostre de la protagonista en el seu casament en el vídeo documental.

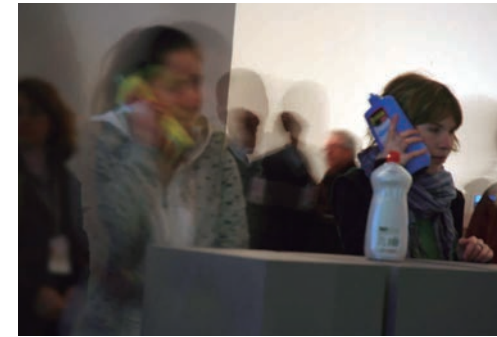
La neteja és un tema recurrent en Valldosera. Eleva a categoria de ritu els moviments que s'acostumen a amagar o relegar a l'esfera privada, gestos que desprenen un cert pudor moral i que solen ser desplaçats a l'esfera de la subalteritat. Segons ella, *“hi ha una part del mateix individu no acceptada, que treballa d'amagat. El servei a qui el necessita, la cura i la nutrició, el tracte amb els rebuigs i els detritus que produeix l'ésser humà són parts integrals de l'ésser humà de les quals, entre d'altres, la dona ha estat una veritable mestra i protagonista. També l'art de bastir ponts secrets que ens uneixen amb els objectes quotidians que abunden a les nostres llars ha estat part de la seva saviesa. Els qui han teixit identitat han estat elles amb el seu art de treballar en xarxa a partir del gest silenciós i sepultat per les grans batalles que ens narren els llibres d'Història. L'acte de netejar apareix, doncs, en la meua obra, com una reivindicació política, però també com a rescat de la part que va quedar a l'ombra de l'ésser humà quan aquest va quedar subjectat per segles d'esclavatge ideològic primer sota el signe de la Religió i després pel programa racional que ens va imposar el projecte de Modernitat.*

Parlo també de la nostra relació cultural envers els objectes destinats al Museu, i de manera afegida, del paper que aconsegueixen conservadors, comissaris, directors i restauradors, així com qualsevol que dugi a terme una tasca, sigui important o senzilla, en l'espai artístic. Tots ells són curadors, com m'estimo més d'anomenar aquesta categoria de rols materns, sense diferències de rang, els encarregats de mantenir viva i actualitzar la memòria del nostre imaginari visual.”

Ampolles interactives (Forever Living Products #3) 2008-09

Exposició al Foyer del 3 al 13 d'abril

Dispositius participatius realitzats a partir d'envasos de sabons intervinguts electrònicament.

Els envasos ordinaris de plàstic dels productes de neteja que utilitzem diàriament a les nostres llars han estat intervinguts d'una manera intencionadament invisible. Podem mirar-hi dins o bé acostar-nos-els a l'orella per escoltar-ne els àudios incorporats. Objectes destinats al rebuig, han estat convertits en dispositius tàctils, visuals i auditius, en màquines animades que

proposen un secretisme que ens recorda la pràctica de la confessió catòlica, o el gaudi de la poesia en la solitud masturbatòria als nostres espais de clausura sentimental.

Valldosera explica: *“Qualsevol objecte és un contenidor d'informació, de memòria, en la mesura que hi establim una relació. Els nostres objectes són les claus de les innombrables portes del nostre castell interior format de memòries, desitjos i tota mena de projeccions assumides o no pel nostre conscient.”*

Aquests innocents envasos contenen experiències fosques que són patrimoni de la majoria. De dins seu emergeixen veus de persones que ens expliquen experiències límit en què la seva dignitat s'ha vist compromesa pel maltractament o l'abús. Són testimonis reals de situacions que voldríem oblidar, que romanen en secret, per bé que, de fet, ens remetent a problemàtiques del col·lectiu que només poden tenir solució mitjançant un canvi dels codis d'interacció socials. Una de les ampolles ens demana que li expliquem *“una experiència que voldríem esborrar de la nostra memòria”* i que, una vegada emmagatzemada, escoltarà l'usuari següent per poder després ser eliminada de la seva memòria interna. Així doncs, demanen la nostra participació en un exercici d'higiene i de denúncia.

En ser escoltades, aquestes micronarracions són alliberades a l'espai grupal, del NOSALTRES, de la macronarració, de la Història. Ens conviden a recuperar aquesta part de la nostra memòria interna que teníem ocupada, segrestada per la vergonya o el dolor; ens permeten guanyar espai propi per poder invertir-lo a crear allò que volem ser, sense les càrregues limitadores que redueixen el nostre poder personal. En la societat de la tolerància, la “taca” de l'altre ens deixa indiferents. Addictes a la higiene, busquem protecció en aquesta línia protectora aparentment que separa l'àmbit privat del públic. L'artista hi ha intervingut a dins i n'ha deixat intacte l'embolcall, tot pervertint la imatge que la publicitat ens presenta del col·lectiu humà.

Biografia

Eulàlia Valldosera, artista visual

Artista de prestigi internacional, al nostre país fa més d'una dècada que va ser reconeguda com a figura generadora d'una manera de fer que recorre transversalment tots els mitjans, de la pintura a l'audiovisual, del paper a l'espai, de l'objecte a l'acció performativa. Però, sobretot, des d'una actitud política i personal crítica pel que fa a qüestions de gènere, producció i context expositiu. Les seves instal·lacions lumíniques i la seva capacitat d'escenificació per mitjà d'objectes quotidians i l'ús de la tecnologia van anticipar la concepció de la pràctica artística com un mitjà que genera esdeveniments específics més enllà dels objectes finits i fàcilment arxivables pels organismes de poder establerts.

Una gran part de les obres que es van poder contemplar en la seva presentació al Museo Reina Sofia (2009) van sortir a la llum en aquells certàmens internacionals que durant els anys noranta van constituir el començament d'una nova manera de presentar l'art contemporani, a nivell global, de mans dels primers comissaris independents que van decidir treballar des de la perifèria cap al centre. Va representar el nostre país, quan aquí ens era desconeguda, en les biennals de Kwang-ju el 1995; Manifesta I de Rotterdam el 1996; Istanbul, Johannesburg, Sydney i Site Santa Fe el 1997; Yokohama el 2001, i en certàmens de prestigi reconegut, com l'Skulptur Projekt a Münster el 1997 i a la Biennial de Venècia el 2003, seguits de São Paulo el 2004 i a Lió el 2009.

El Premi Nacional d'Arts Plàstiques atorgat per la Generalitat el 2003 celebrava la multitudinària acollida de la seva exposició a la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona l'any 2000, que va marcar un abans i un després en la manera d'entendre l'espai expositiu. Les seves instal·lacions basades en la llum projectada no amaguen el dispositiu, sinó que el mostren perquè tots nosaltres ens veiem recapitulant les accions que l'artista ha emprès en absència nostra, bo i transformant l'actitud passiva de l'espectador en un experiència activa. La seva habilitat per transformar els espais blancs i asèptics dels museus en un flux de narracions dels mons interiors que ens habiten en la penombra del nostre inconscient col·lectiu, ens converteix en una part integrant de l'obra i, en les seves darreres posades en escena, en usuaris i protagonistes, tot fent-nos participants d'experiències sensorials i emotives.

Connecta't — al Palau de la Música —

Dóna'ns les teves
dades de correu
electrònic i et
farem arribar:

[Informació de concerts](#)

[Calendari d'activitats](#)

[Promocions i descomptes](#)

[Programa de mà dels
concerts \(per a abonats\)](#)

Pots facilitar-nos les teves dades de correu a Taquilles del Palau de la Música, subscriuint-te al butlletí a www.palaumusica.cat o bé enviar-nos-les a newsletter@palaumusica.cat.

Troba'ns també a:

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Palau de la Música Catalana
C/ Palau de la Música, 4-6
08003 Barcelona
93 295 72 00

Troba'ns a:

Propers concerts al Palau:

Palau 100

Sala de Concerts

DILLUNS, 28.04.2014 – 20.30 h

Pablo Heras-Casado

Orquestra Barroca de Freiburg

Isabelle Faust, violí

Jean-Guihen Queyras, violoncel

Alexander Melnikov, piano

Orfeo Català (Josep Vila i Casañas, director)

Obres de Schumann i Brahms

Preus: de 15 a 100 euros

Intèrprets Catalans

Petit Palau

DIMARTS, 06.05.2014 – 20.30 h

Alba Ventura, piano

"Un teclat: dues ànimes"

C. Garriga: *Sonatina*

R. Humet: *Escenes del bosc, quadern núm. 5*

X. Montsalvatge: *Sonatine pour Yvette*

S. Gubaidulina: *Xacona*

S. Prokófiev: *Sonata núm. 7, op. 83*

Preu: 15 euros

Palau 100 Cambra

Sala de Concerts

DIMECRES, 30.04.2014 – 20.30 h

Cuarteto Simón Bolívar

Alejandro Carreño, violí

Boris Suárez, violí

Ismel Campos, viola

Aimon Mata, violoncel

Obres de Mendelshon, Beethoven i Brahms

Preus: 18 i 25 euros

Cicle Coral Orfeo Català

Sala de Concerts

DIJOUS, 15.05.2014 – 20.30 h

Eric Ericson Kammarkör

Fredrik Malmberg, director

J. Brahms: *Fest und Gedächtnissprüche*

G. Ligeti: *Lux aeterna*

A. Schönberg: *Friede auf Erden*

L. Edlund: *Elegi*

F. Poulenc: *Figure Humaine*

Preus: de 15 a 25 euros